

же бѣть и за всегда, почивать си така още нѣкои други минути на едно, като чели искать счастье-то да измамятъ, и да му откраднѣтъ кратко-то това наслаждение.

Прасковія на колѣнье прія благословеніе-то на родители-те си, и, като съ дерзновеніе отъ руцѣ-те имъ ся истрагна, за всегда остави хижка-та, коя-то като темница още отъ дѣтство-то ѳ бѣше ѳ служила. Двама-та заточенни содружника я до первый-атъ верстъ (или четвърть часа). Баща и майка, педвижими надъ вратный-атъ прагъ, много время съ очи я слѣдоваха, желаючи отъ далеко добръ путь да ѳ речать; но млада-та дѣвойка никакъ назадъ да погледне не ся обърна, и не послѣ много далечъ отъ очн-те имъ ся загуби.

Лопуловъ и жена му заварнахася тогази въ прескорбно-то нхно жилище, кое-то отъ тогазъ пусто имъ ся виждаше. Злосчастни-те още по отстраненни отъ первенъ живѣяха: други-те Исхимски жители хуляха баща ѳ като че самъ онъ побудилъ дщера си на това безумно предпріятіе, и на смѣхъ за това нѣщого земаха. Особенно ся присмиваха на двама-та заточенни, кои-то въ простота-таси неможеха да скрѣять